

Превод — Дейвид Нортън, DaveNorton@OperaMail.com. Приятно четене от негово име :-) Преводът се посвещава на Дракончето. Translated by David Norton, DaveNorton@OperaMail.com.

Настоящият адрес на автора Blueguу е bluedistractiоn@aol.com.

Разказът „Чувства“ е преведен и публикуван тук с разрешението на автора на „Чувства“ Blueguу. Обръщайте се към него на адрес bluedistractiоn@aol.com ако искате да се осведомите за авторските му права. Правата за препубликуване на превода са непосредствено зависими от желанията автора Blueguу и от преводача.

Как да намерите оригиналния английски текст:

<http://www.asstr.org/~davenorton/feelings/>. Последните версии на превода в различни файлови формати са достъпни на адреси <http://www.asstr.org/~davenorton/feelings/> и/или на <ftp://ftp.asstr.org/pub/Collections/davenorton/feelings/>

The story “**Feelings**” has been translated and published here with the permission of its author Blueguу. Write him at bluedistractiоn@aol.com if you want to know more about his copyrights. The translation copyright depends directly on the author's statement and the translator's statement.

How to find the English original: <http://www.asstr.org/~davenorton/feelings/>. The last translation revisions are available at <http://www.asstr.org/~davenorton/feelings/> and/or at <ftp://ftp.asstr.org/pub/Collections/davenorton/feelings/>

Дата: Сряда, 13-ти януари 1999 г. 21:50:35 Тихоокеанско време От: “blue” <blue_dude@hotmail.com> Тема: [TEEN] Чувства- Гл.1 Обсебване и три желания Това ми е първи опит в писането на разказ, така че бих се радвал на отзиви и коментари. На проклетия и подигравки няма да отговоря — тях задръжте за себе си. В тази първа глава се съсредоточих върху изграждането на героите, така че не очаквайте кой знае какъв секс... Може би във втората глава ще имате повече късмет — или поне Джереми би имал! Този разказ е предназначен единствено за публикуване в архива Nifty, моля уважавайте това ми решение. И моля, не го четете, ако знаете, че не бива. Можете да ми пишете на blue_dude@hotmail.com. Приятно четене. 12-ти Януари 1999 г.

Чувства

от Блугай

I. Обсебване и три желания

Светлината на развиделяването нахлу грубо в стаята ми с алармата на часовника в седем сутринта. За няколко мига сънят се луташе в мен, а аз се стараех да го задържа, наслаждавайки се на мекия шум на близкото море. Реалността обаче бързо надделя, за ме върне в ежедневието на потискащата истина. Едва два месеца бяха изминали от самолетната катастрофа, в която родителите ми загинаха, а имах чувството че вече е изтекъл цял живот. Толкова много неща се промениха оттогава.



Изпълзях с въздишка от леглото, измъквайки краката си изпод топката завивки и отидох в банята. Слънцето грееше през капандурата, без да може да стопли настроението ми. Неохотно се погледнах в огледалото. Това лице отсреща ми е непознато. Кафявата коса, суха и тъмна, контрастираше рязко с бледността на кожата. Очите, обикновено проблясващи с игриви зеленикави пламъчета, сега бяха наситено кафяви, с тъмнеещи кръгове под тях. Едва бях навършил 17, а от очите през челото се стрелваха резки — белези от скорошната болка. Ръстът ми надхвърляше 180, движех се уверено, но тялото ми — някога стегнато и мускулесто, започваше да губи привлекателността си. И нищо чудно — последният ми сутрешен крос беше преди седмици. Не че ми пукаше особено. Вгледах се замислено в очите си, почти чух гласа на майка ми...

— Момчетата ще са в краката ти — би се закачила тя. И аз бих се усмихнал, бързо забравяйки думите ѝ. Хората отбелязваха, че изглеждам добре, но честно казано никога не съм обръщал кой знае колко внимание на тези приказки. Не мисля, че съм суетен. Пък и в крайна сметка не ме интересуваше падат ли си момчетата по мен или не. Виж, момчетата... Сълзи внезапно натежаха в очите ми и аз нервно ги изтрих.

След един бърз душ инспектирах гардероба си. Рядко се замислям какво да облека, но денят беше по-особен. Лятната ваканция свърши и отново тръгнахме на училище. Спрях се на едни сини панталони, достатъчно широки, за да може над тях да се покаже ивицата на боксерите ми, бяла тениска, и черни адидаски.

Изтичах в кухнята да си направя чаша горчиво кафе на портативната машинка и веднага запалих цигара. „Марлборо“ и „Фолгърс“ бяха най-добрите ми другарчета напоследък. „Джак Даниълс“ не оставаше по-назад. „Солиден багаж за 17 годишен хлапак“ — мина през главата. Въздъхнах, грабнах си раницата и тръгнах към новата учебна година.

— Добре ли си, Джереми? — попита ме Джейсън, моят най-добър приятел.

— Добре съм — усмихнах се смело в отговор.

Мразя да проявявам слабост, особено пред публика. Той ме погледна съчувствено с ясните си зелени очи. Познавах Джейсън откакто се помня, той беше ключова фигура в живота ми. Майките ни са били приятелки и съученички от гимназията, и ние сякаш продължавахме традицията. Доверявах му се повече отколкото на всеки друг, и все пак не държах да вижда всичко.

— Знаеш, че от мен не е нужно да се криеш — подхвърли той, докато шофираше.

Вгледах се в него. Приятно ми беше да е до мен. Медено рудата му коса, блестяща на слънцето, докосваше широките му рамене. Тениската плътно обгръщаше стегнатия му торс по извивките на мускулите. Крайчетата на тъмни косъмчета закачливо се подаваха изпод мишниците — меки и леко влажни. Знаех, че под издутината на панталоните се спотайва средно голям penis с немалки топки; Джейсън никога не носеше бельо. Страшен е той. За пръв път



правехме орален секс с него когато бяхме на тринайсет — тогава все още няхах опит в ананната част — и го правехме редовно дореди година. Тогава Джейс реши, че е бисексуален, и за почна да се среща с момичета. Всъщност, аз няхах нищо против — той си остана мой приятел, винаги можех да го потърся; обичах го повече като брат, отколкото като любовник. А и отвреме навреме се прегръщахме и целувахме — вероятно когато някой от нас (или и двамата) имаше нужда от това. Не исках повече от него — мисля, че приятелството си заслужава много повече от секса, а си беше огромен късмет да имам Джейсън като приятел. При все това връзките му с момичета стигаха до задънена улица, което ме натъжаваше. Не разбираха къде грешат, защо не се получава.

— Да, хлапе, знам. Благодаря ти.

— Нямах проблем.

Джейсън страдаше от смъртта на родителите ми не по-малко от мен самия. Той рядко се виждаше със своите, понеже баща му беше пилот, а майка му — служител по полетите. Донякъде моите родители бяха и негови, дори ги наричаше „мамо“ и „татко“. Със смъртта си те отнесоха със себе си и част от него, но той никога не го показа — преглътна собствената си болка, за да ме спаси от моята.

— Абе, по-добре ми изглеждаш. По-живичък. Заприличваш на симпатягата, дето познавах едно време — подразни ме той, докато паркираше в далечния край на училищната площадка.

— Затваряй си устата, задник! — изкикотих се изчервен.

— Точно така си е! Изглеждаш по-добре. За ядене поне ставаш. — и докато го казваше, се метна в скута ми и най-безмилостно почна да ме гъделичка.

— Я стига! — запротестирах през смях — стига, Джейс, ПРЕСТАНИ!

Протестите ми, разбира се, бяха напразно, така че реших да му го върна с гъделичкане по кадифените подмишници; усещах как се тресе силното му, здраво тяло. Скоро и двамата се изморихме, останали без дъх, мокри от горещината. Джейсън продължаваше да седи в скута ми, ухилен като кретен. Погледна изразително надолу към ципа ми и повдигна вежда:

— Обаче се накефи, а? Във всеки случай една част от тебе се накефи.

— Кой ми го казва — върнах му го, докато поставях ръка между краката му. Усетих възбуждения му пенис през панталона. Ловко отворих ципа му и напъхах пръстите си. Нежно подръпнах къдравите косъмчета, проправяйки си път към туптящия ствол. Погалих го леко и Джейс простена.

— Хм, какво ли би казала Керън за това? — подразних го.

Не го бях докосвал там почти година, а още ме кефеше. Керън беше най-новото момиче на Джейсън, имаше светлоруса коса и искаше — според мене — чисто и просто да си легне с него. Още не беше успяла, и това ме радваше — тя не го заслужаваше. Усещах огромната глава на пениса му с дланта си, въздъгнах и си оттеглих ръката. „Имаме уговорка“, припомних на себе си. И все пак се отдръпнах неохотно. Той беше силно възбуден.



— Каква Керън? — Джейс се ухили и ми намигна. — Честно казано, не бих имал против малко екшън, но просто се старая да дам шанс на „правилната“ си страна. Само дето ми е трудно да го правя когато ти си наоколо.

— Всичко е точно, обсъждали сме го и знаеш че не е проблем за мен. Много ще се радвам ако си намериш момиче. Ама като става въпрос за секс, мъжете са несравними, от мен да знаеш!

Отчасти се шегувах, но за първото говорех съвсем сериозно. Искаше ми се той да е щастлив. Наистина.

— Май само си пиляя времето. Дълбоко в себе си знам, че ти си този, който търся — и като го изрече, ме целуна бързо по устните. Вълна от чувства внезапно ме изпълни и го прегърнах силно. Той отговори и постояхме така за малко. Чувствах се като дете, отпуснал брадичката си на силното му рамо. Очите ми натежаха и аз силно ги присвих. Джейсън ме усети и тихо въздъхна.

— Всичко е точно, Джей. Знам, че мразиш да се показваш слаб, но пред мен не е нужно да се преструваш, знаеш го. Познавам те твърде добре.

Не отговорих нищо и Джейс отново въздъхна.

— Виж, просто знай, че съм винаги до теб, оки?

— Оки... — усмигнах се неубедително. Джейсън се впери поглед право в мен. В дълбоките зелени езера на очите му трептеше болка. Отместих виновно поглед. Винаги съм бил непосредствен с Джейс, но от злополуката насам се бях отдръпнал дори от него.

Изведнъж се стреснах:

— Мамка му, ще закъснеем. Дай да бягаме! — възкликнах като си погледнах часовника. Оставих Джейсън да се отмести от скута ми. Преди да излезе от колата, той още веднъж се вгледа в мен. Знаех, че му е тъжно, но не можех да направя нищо. Не и сега. Хвърлих поглед наоколо — слава богу, нямаше публика.

— Братле, после можем да идем на плаж ако искаш. Без бански. Ако изобщо остане нещо от тебе след срещата ти с Керън — опитах са да му пооправя настроението.

— Ще видим — рече в отговор, свел поглед. Е, добре.

По пътя Керън се присъедини към нас. Всъщност, това е твърде меко казано. Тя зафиксира Джейсън от другия край на коридора и се засили към него досущ като влюбена зайкиня, като при това размахваше ръце и квичеше точно като свиня. Като му се хвърли на врата малко оставаше да се плъосне на пода. Майко мила.

— Ииииии, супер, че те видях. Къде изчезна напоследък, вдън земя ли потъна? — задърдори тя. Забелязвайки ме, видимо се опита да се успокои. — О, Джереми, аз... много съжалявам за родителите ти. Джейчо-пух ми каза и аз направо не повярвах. Много съжалявам. — Керън премигна и ме загледа с очакване.

— Ъъъ, да, благодаря ти, Керън. Много си мила. — изгърсих и погледнах Джейс. Той упорито гледаше към пода. Абе, честно, к'во толкова



намираше в нея?! — Аз май е по-добре да вървя. До скоро, Керън. Джейс, ще ти се обадя после. Оки, чао. — обърнах им гръб и отидох в час.

За мое удивление, слуха за злополуката се беше разпространил доста бързо. Съвсем скоро се уморих от шушукането на хората и да усещам върху себе си погледа на всеки, покрай когото мина. Чувствах се съвсем гадно, когато почти непознати хора идваха да ми поднесат съболезнования. Просто им се усмихвах.

Джейс имаше тренировка с футболния отбор след училище, затова реших да си ходя. Отбих се в „Синята стая“ — малко кафене на самообслужване. Често ходех в него, когато исках да остана сам. Взех си чаша кафе и няколко вестника и се запътих към задните маси. Беше почти безлюдно, имаше само няколко бизнесмена, които мелеха по подвижните си телефони, и едно момиче, което смътно си спомнях от училище. Тя ми хвърли красноречив поглед и облиза устни. Без да реагирам, побързах към масата в ъгъла. Седнах и забих нос във вестника. Скоро се отнесох в мисли.

Тази година ми беше последната в училище, трябваше да се постарая да реша какво ще правя по-нататък. Никакви проблеми с оценките — те не ме притесняваха. Просто нямаше ей-толкова представа с какво искам да продължа в колежа. Последните месеци бях затънал в силна депресия, но разбирах, че трябва да се стегна възможно по-скоро, ако изобщо смятам да направя нещо от живота си. Над всичко доминираше обаче чувство за самота. Нуждаех се от някого — и то повече, отколкото смеех да си призная. Не бях кой знае колко зависим от който и да е (или поне исках така да си мисля), но ми беше гадно да съм сам. Може и да е глупаво, но имах нужда да обичам някого — след смъртта на родителите ми в мен зееше празнина, нещо трябваше да я запълни.

Вярно е, че имах Джейсън, но той ми беше „просто“ приятел (въпреки закачките тая сутрин, усмигнах се на себе си). По-скоро приятел, отколкото любовник, макар че едното би трябвало да значи и другото. Освен това, той съвсем сериозно се отнасяше към опитите си за връзка с момиче (пфу, според мене), а аз уважавах решението му. Освен това смятах, че и за двама ни е важно да търсим нови хора, нови приятели.

Лошото беше, че по принцип съм склонен да отбранявам емоционалността си от външния свят. Сам знаех, че трудно се общува с мен. Винаги прикривам истинските си чувства, демонстрирам хладнокръвие и спокойствие, докато в мен бушуват хаотични урагани от страсти и пориви. Не знам точно защо се държа така; много рядко показвам този вътрешен свят на някого. А вече не допусках до себе си дори Джейсън — него, единствения човек, с който по-рано можех да споделям всичко — защото не исках да го наранявам. Повярвайте ми, познавам мощта на демоните в себе си; почувствам ли се застрашен, реагирам незабавно, бурно, без значение до какво би довело това... Някои решават, че не ми дреме, че нищо не може да ме засегне. И са невъобразимо далеч от истината. Само защото предпочитам да не показвам емоциите си на повърхността, изобщо не значи че ги нямам. Напротив, ужасно много се страхувам от нова болка. Така или иначе, всичко това държи хората далеч от мен.



Вече почти си бях изпил кафето, когато усетих че някой приближава. Въздъхнах неприязнено при мисълта, че това сигурно е момичето, което видях оде. Но не беше.

Не бях го срещал никога преди в училище. Беше доста висок, над 185, с много светла руса коса, проблясваща на бледата светлина. Средно дълга, леко хаотична, падаща към челото и около най-хубавото лице, което някога съм виждал. Кожата му беше с лек тен с нюанс на праскова; изглеждаше мека, нежна, здрава. Веждите му се извиваха в съвършени дъги, само един тон по-тъмни от косата; не можех да определя точно цвета на очите му, но те сякаш синееха. Джинсите му бяха избелели и доста поизносени; бяла тениска покриваше торса му — слаб, без изпъкнали мускули, всъщност те бяха без значение за мен. Просто великолепен.

Докато го гледах, сърцето ми ускоряваше ход с всяка изминала секунда. Не можех да мисля, забравих да дишам... Той се оглеждаше, прехапвайки долната си устна. За кратък миг очите ни се срещнаха — каква ясна синева — и той отмести поглед и седна на една от близките маси. Стъписах се.

Без да забелязва състоянието ми, момчето отпиваше питието си, отнесен сякаш на хиляди километри отгук, вгледан в празното пространство, видимо зареян в мислите си. Имаше нещо неуловимо в него, имах чувството, че буквално излъчва уязвимост, а в същото време и понятие няма нито колко е хубав, нито че останалият свят съществува. Изглеждаше ми с около година по-малък от мен, но оставяше впечатление за някаква странна увереност. Олицетворение на невинността, и в същото време — невероятно съчетание на контрасти. А може би си измислях...

Едва откъсвайки поглед от него, запалих цигара и се опитах да си възстановя нормалното дишане. Не можех да повярвам на силата, с която реагирах на появата му. Чувствах се буквално като хлапак, хлътнал по някого едва за двайсет секунди. И пак не можех да се отърся от това.

„Хей, я се стегни“ — пробуди се защитния ми механизъм. „Също като ахкаща лигла си, вземи се в ръце“. Така. Опитах се да се върна към вестника. Сега е по-добре. След като минах три пъти през един и същи ред, с ъгълчето на очите си долових, че се вглежда към мен, за момент завърнал се на земята. Погледите ни пак се срещнаха — и застинаха. Изчервих се до уши, отместих поглед, сърцето ми пак препускаше, като че имаше намерение да изхвъркне от гърдите ми. Отчаяно вдигнах вестника и се прикрих. Никога не бях преживявал подобно нещо.

След няколко минути успях да се накарам пак да погледна предпазливо към масата му. Беше си допил колата и си тръгваше. Сърцето ми замря, щом той излезе без дори да се обърне назад. Въпреки това не пропуснах да забележа невероятния му задник. Усещанията ме обливаха, устата ми се овлажни, буквално пиех прекрасното му тяло, и в същото време се проклинах за хлапашката си реакция. Съзнанието и усещанията ми се боричкаха хаотично. Не знаех дали да продължа да чета все едно нищо не е било, или да се втурна след



него и да се хвърля в краката му. „Дръж се!... “. Да бе. Не издържах повече от две секунди и се изстрелях навън. Късно. Беше изчезнал.

Стоях пред кафето и се прокллинах няколко мига. Тъпак, тъпак, тъпак! Трябваше да измисля предлог да го заговоря, поне името му да разбере. Като нищо можеше да не го срещна никога вече, с тоя мой късмет... Всъщност, надали имаше значение, на бас че щях да го изплаша още щом си отворя устата.

Настроението ми се скофти още повече като се прибрах вкъщи и не заварих там никой. Сетих се за злополуката — явно спомена се беше скрил в някое ъгълче в момента в който погледа ми попадна на г-н Непознатия. По-голямата ми сестра Чло — официалният ми настойник — не беше се обаждала вече цяла вечност, а за последен път се видяхме на погребението. Чло още на петнайсет се беше изнесла в Калифорния — искаше да стане актриса — и изобщо не се интересуваше много-много от нашите. На 23 вече имаше един развод зад гърба си и живот, по-объркан и от моя. Знаеше, че съм гей и това не я притесняваше. Обичам я, винаги се интересуваше как съм, и ми имаше достатъчно доверие, за да ме остави да живея сам (грешка, грешка...). Обаждаше се веднъж седмично, изпращаше пари. Последното изобщо не беше нужно — родителите ни бяха заможни, след смъртта им разполагах с нарочна банкова сметка.

След като си сготвих вечеря, взех бутилка уиски и се качих на козирката на третия етаж, чувствайки се по-зле от всякога. Небето беше тъмно, с тежки облаци в нощта; отдалече долиташе гръмотевичен грохот. Гледах морето, което бушуваше гневно на повече от петдесет метра под мен. Колебаех се дали не искам да падна, да изчезна там и никога повече да не мога да чувствам нищо. Затворих очи и веднага се успокоих, когато видях отново онези сини очи. Покапаха първи капки дъжд, сляха се с неочаквани за самия мен сълзи и се стекоха по страните ми. Останал сам, далеч от всички, можех да си го позволя, да бъда себе си докрай. Продължих да извиквам в съзнанието си рисунька на ангелското му лице, спомена за безбрежните му очи. Чувствах се отвратително, стенех в самотата си. Тихо плачех за родителите си. Как можа всичко така да се изпорти?

След малко отворих очи. Повечето от уискито липсваше, затова хвърлих чашата през парапета. Гледах я как се разбива в скалите долу на хиляди парченца. Разпръснати. И всяко от тях разсичаше душата ми. Върнах се изтощен вътре. Мечо — моят котарак — се беше изтегнал върху възглавницата ми. Бях му много благодарен, че е тук. Потрепервайки, отпих направо от бутилката и се строполих в леглото. Потънах в дълбок сън.

— Джереми, събуди се.

Отворих очи. Беше Джейсън. Той отмести погледа си от мен към бутилката от уиски. Зелените му очи проблеснаха с неприязън.

— Еба си, какво си мислиш че правиш с това. Майната му, ставай и се оправяй, закъсняваме.

Прекалено гроги бях, за да му противореча. Стомахът ми се бунтуваше, главата ме цепеше — е, снощи доста се потрудох по въпроса. Изкъпах се



набързо, докато Джейс ми приготви кафе. Не продума докато се обличах. Преди все намираше да каже нещо умно докато ме гледа гол. Трепна като си запалих цигара и сдъвках таблетка аспирин.

— Трябва да спреш с тия глупости. Пиенето няма да ти оправи проблемите — рече поучително.

— Гледай си работата. Не съм те молил да ме спасяваш — отвърнах грубо.

Изненада и болка се изписаха по лицето му. Тикна ми чашата кафе в ръцете и решително излезе от спалнята. Никога не съм бил толкова гаден с Джейсън, но не можех да направя нищо. „Ще му мине“, измърморих си.

Докато караше към училище, той не ме погледна изобщо. Какво от това — твърде гадно ми беше за да ми пука. Сякаш момчето от кафенето беше събудило някакво чудовище в мене, и всичките седмици на болезнено възстановяване бяха отишли на вятъра. Ясно ми беше че не мога да обвинявам него — просто се нуждаех от оправдание за изплувалата на повърхността отврат. Продължавах да си мисля за него докато Керън идваше към нас на паркинга. Простенах и Джейсън ми хвърли смразяващ поглед.

— Здравсти, Джереми. Здравей, красавецо. — тя пое ръката на Джейсън и го придърпа към себе си, без той да възрази.

— Здравсти, бейби — каза той, притегли я към себе си и я целуна жадно по устните — доста необичайно. По една или друга причина, той се стараше да не ме прави свидетел на близостта си с момичетата. Мен обаче и това не ме впечатли. Известно време ги гледах безизразно, извиних се и си тръгнах без да получа отговор.

Времето се влачеше едва-едва, нищо не можеше да задържи вниманието ми през занятията. В някои часове стояхме с Джейсън на един чин, както обикновено, но за него бях празно пространство. Прекалено зает бях със собствените си мисли, за да се притесня или обидя от това. Вече бях решил, че ще търся момчето — поне да се опитам да го заговоря. Стараех се да си изработя подходящо отношение, понеже бях уверен че и да го намеря, от това няма как да произлезе нищо повече. Шансовете той да се окаже гей ми се виждаха по-скоро никакви, отколкото едно към десет. Но и това не ми изглеждаше толкова важно. Трябваше да разбере защо успя да ме разгърси така. Не ми е за пръв път да виждам красиви момчета — е, не съвсем, но все пак... И никога, никой от тях не е предизвикал в мен по-силна реакция от това да ги проследя с кратко поглед. Съвсем определено никой ме е обсебвал, не е изпълвал така всичките ми мисли.

И колкото повече мислех затова, толкова по-ясно ми беше че тук имаме ни повече ни по-малко, а точно — обсебване. Чувствата ми към този непознат, с който и една дума не съм разменил, безусловно бяха надхвърлили границите на едно физическо привличане (без да бъдат любов, просто нямаше начин да е любов). И това никак не ме радваше. Трябваше да поговоря с него, може би това щеше да ми помогне да се разбере, да се отърся. Ето, сякаш това беше начина. Първо обаче трябваше да го открия.



Веднага след последния звънец изхвърчах от училище към кафенето, практически на бегом. Взех си кафе и цигари, седнах на вчерашната маса и зачаках. Извадих си бележника и започнах да си драскам в него с молив — каквото ми хрумне. Обичам да го правя, някак ми прочиства мислите. След цял час и три изпълнени страници ръката ми омаля, а от него нямаше и следа. Стана ми тъжно, почаках още малко и се прибрах у дома.

През нощта опразних бутилката JD ходейки напред-назад по козирката. Още като малък обожавах това място. Качвах се тук, за да гледам морето, а понякога и горите наоколо. Това си беше моето място. Идвах, когато исках да съм насаме със себе си — както сега. Гледах звездите, говорех им в опиянен полуунес; поплаках малко — странни, безпричинни сълзи без никакъв смисъл. По някое време се почувствах изтощен и реших да си легна. Погледнах небето за последен път и застинах: ярка падаща звезда озари нощта за миг и изчезна. Бързо, за да не изпусна момента, си пожелах три неща — покой за родителите ми, щастие за Джейс... А за третото можете и сами да се досетите, предполагам...

Съблякох се докато слизах по стълбите, останах по боксери. После свалих и тях и се потопих в леглото; този път без Мечо. И докато съзнанието ми угасваше, в мен грееха сини очи...

На следната утрин се събудих по-рано от обикновено и някак по-свеж. Станах, приготвих се, и с чаша кафе отидох на задната тераса да чакам приятеля си. И докато се вглеждах в морето, с изненада разбрах, че пак се чувствам почти нормално. Напрежението от последните дни сякаш се беше стопило, и на негово място се беше настанила обикновена умора, без задушавашите стари болки. Обърнах се назад, подредих емоциите си. За случката в кафенето — вече се определях като „впечатлен“ от момчето. Необичайно силно, но именно „впечатлен“. Склонен бях да го обясня като резултат от болката от последните месеци. Почти се разсмях, като осъзнах така внезапно вчерашната си наивност. Самоконтролът ми се връщаше, надявах това да продължи.

Джейсън така и не се появи, затова извадих от гаража моя червен „Форд“, и го подкарах към училище. През петте минути по пътя към крайбрежното шосе, и после докато пътувах по него, хладният морски бриз галеше кожата ми и аз съвсем се отпуснах.

Реших да оставя колата на задния паркинг и за моя изненада там беше и возилото на Джейсън. Него обикновено го мързеше да я оставя чак тук, толкова далеч от сградата. Мярнах и самия него и се зарадвах на възможността да поговоря с него и да се опитаме да се сдобрим.

— Хей, Джейс — извиках, усмихнат приветливо. Той ме погледна празно.

— Кажи?

— Виж, братле, искам да ти се извиня за вчера... Държах се гадно с тебе,...

— Джереми, не сега. Чакам Керън, тя иска да ме... тоест иска да *ни* види и двамата.



— Ами... оки, тогава после...? — погледнах го с очакване.

— Добре — съгласи се той. Ах-ах, още сме сърдити...

Керън се домъкна, по-престорена от когато и да било. Поздрави ме, обърна се към Джейсън, целуна го по устните, а той я прегърна.

Тя обаче се отдръпна от него.

— Вижте, налага се да ви запозная с братовчед ми Томи. Той наскоро се премести да живее тук от Флорида. Само на шестнайсет е, но наистина бих искала да се сприятелите. Съвсем сам е, а вече цяла седмица откак е дошъл. Малко си пада особняк, но е точен. А, ето го и него. ТОМИ!!! — изкрещя тя.

Погледнах през рамо и едва не се строполих на земята. Към нас неуверено се приближаваше момчето от кафенето. Сърцето ми безмилостно се разтуптя.

— Томи, искам да те запозная с моя приятел, Джейсън. — рече Керън важно. Те си стиснаха ръцете. Тя продължи — А това е Джереми, най-добрият приятел на Джейсън.

Дори не забелязах плахо подадената му за поздрав ръка, така потънах в очите му. Наложих се Керън да ме подсети:

— Хм, Джереми...

— Уф, извинявай. приятно ми е, аз съм Джереми — успях да изрека, върнал отново на земята. Поех ръката му и я разтърсих. Явно самоконтролът ми хич го нямаше.

— Аз съм Томас — каза той и на мен ми прималя от звука на гласа му. Дори и да ме беше разпознал, с нищо не го показа.

— Оки. Томи е нов тук, днес му е първи ден в училище, някой трябва да му покаже това-онова. Бих го развела аз, но се обзалагам че няма да е очарован ако братовчедка му го дундурка. Така че, оставям на вас. Надявам се, нямате против?

— Ами, аз съм доста зает точно сега. Имаме тренировка с отбора рано. Но съм сигурен, че Джереми ще може да разведе Томи наоколо. Нали, Джей? — обърна се хладно към мен Джейсън.

Опитах се да отговоря, обаче устата ми беше пресъхнала. Едва успях да изхриптя:

— Става, да. Ами да вървим... как ти беше името? — опитвах се да прикрия нетърпението си.

Докато вървахме с Томи към сградата, се обърнах за момент назад. Джейсън стоеше и ме гледаше загадъчно.

II. В очакване на падаща звезда. Следва продължение. Е, какво мислите?! Пишете ми на blue_dude@hotmail.com

Всякакви забележки относно езика или оформлението на всичко, представено на този сайт, са добре дошли.

Any remarks on the language/design of anything published on this site are welcome.

Comments to :: DaveNorton@OperaMail.com :: За обратна връзка